

Vergaderjaar 1991-1992

22 642

Wijziging van de Rampenwet inzake informatieverschaffing en afstemming van rampen- en rampbestrijdingsplannen

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

INHOUDSOPGAVE

	blz.
Paragraaf 1. Inleiding	2
Paragraaf 2. Aanleiding tot het wetsvoorstel	2
2.1. Richtlijnen van de Raad der Europese Gemeenschappen	2
2.1.1. Richtlijn 82/501/EEG	3
2.1.2. Richtlijn 89/618/Euratom	4
2.1.3. Richtlijn 90/219/EEG	5
2.2. De Commissie Voorlichting bij Grootschalige Incidenten en Rampen (VORAMP)	5
Paragraaf 3. Hoofdpijnen van het wetsvoorstel	6
3.1. De gemeente centraal	6
3.2. Informatieverschaffing aan een andere staat	7
3.3. Nadere voorwaarden aan de informatieverschaffing en aan de informatie	8
3.4. Beschikbare informatie	8
3.5. Plan inzake de informatieverschaffing in het rampenplan	10
3.6. Evaluatie van een ramp	11
3.7. Afstemming van plannen	11
3.8. Overgangstermijnen	12
Paragraaf 4. Binnengekomen adviezen en commentaren	12
Paragraaf 5. Kosten van uitvoering	13
Paragraaf 6. Deregulering	14
6.1. Algemeen	14
6.2. De doelstellingen van de regeling	14
6.3. Normstelling, delegatie, bestuursinstrumenten en de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten	15
6.4. Handhaving, werkdruk bestuurlijk en justitieel apparaat en rechtsbescherming	15
6.5. Gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkelingen voor bedrijfsleven, burgers en non-profitinstellingen	15
Paragraaf 7. Artikelsgewijze toelichting	15

Paragraaf 1. Inleiding

De gevaren die de Nederlandse samenleving bedreigen zijn vele en veelsoortig. Rampen veroorzaakt door bijvoorbeeld ongevallen met kerncentrales, industriële chemische installaties, de opslag of het vervoer van gevaarlijke stoffen dan wel natuurrampen als stormen of overstroming zijn bepaald niet denkbeeldig te noemen. Het is een kerntaak van de overheid haar burgers hiertegen te beschermen. Het onderhavige wetsvoorstel strekt ertoe de Rampenwet (Stb. 1985, 88) te wijzigen teneinde deze kerntaak uit te werken ten aanzien van het verschaffen van informatie vooraf en ten tijde (van de dreiging) van een ramp en ten aanzien van de afstemming van rampen- en rampbestrijdingsplannen.

De Rampenwet gaat uit van een planmatige voorbereiding door middel van een rampenplan, een rampbestrijdingsplan en een provinciaal coördinatieplan. In essentie dient het netto resultaat van deze plannen te zijn dat op het uur «U» de juiste informatie op het juiste moment bij de juiste persoon terecht komt en een gecoördineerde inzet van hulpverleners en materieel plaatsvindt, zodat de bestrijding van de ramp optimaal kan verlopen. Informatieverschaffing vooraf en ten tijde van (de dreiging van) een ramp alsmede afstemming van rampenplannen e.d. zijn derhalve uiterst belangrijk voor een gedegen voorbereiding op rampsituaties.

Aanleiding tot deze wetwijziging vormt enerzijds de noodzaak van implementatie van richtlijnen terzake van de Raad der Europese Gemeenschappen en anderzijds het regeringsstandpunt inzake het advies van de interdepartementale Commissie Voorlichting bij Grootschalige Incidenten en Rampen (VORAMP) (Kamerstukken II, 1989/90, 21 516, nr. 1).

Paragraaf 2. Aanleiding tot het wetsvoorstel

2.1. Richtlijnen van de Raad der Europese Gemeenschappen

Het beleid van de Europese Gemeenschappen waar het gaat om de bescherming van mens en milieu legt grote nadruk op het belang van het treffen van stringente maatregelen, zowel vooraf als ten tijde van een ramp, gekoppeld aan een goede informatiestroom daarover aan werknemers, burgers, hulpverleners en andere betrokken Lid-Statens.

De tot op heden vastgestelde richtlijnen inzake industriële activiteiten vertonen in het algemeen de volgende structuur als het gaat om informatieverschaffing over geïdentificeerde risico's voor mens en milieu, de met het oog daarop getroffen of te treffen maatregelen en de te volgen gedragslijn ten tijde van een ramp:

1. De informatieverschaffing dient zowel vooraf, voordat een ramp daadwerkelijk plaatsvindt, als ten tijde van (de dreiging van) een ramp te geschieden.
2. Degene die verantwoordelijk wordt gehouden voor de risicovolle industriële activiteit is verplicht informatie te verschaffen ten behoeve van werknemers, de bevoegde autoriteit en hulpverleners.
3. De Lid-Statens zijn verplicht er voor te zorgen dat hun burgers actief en op passende wijze van informatie worden voorzien.
4. Tevens dienen de Lid-Statens er voor te zorgen dat hulpverleners worden geïnformeerd over de mogelijke risico's voor hun gezondheid als ze bij de rampenbestrijding worden ingezet.
5. De Lid-Statens moeten voorts hun mede Lid-Statens die door eenzelfde ramp (kunnen) worden getroffen, informeren.

6. Ten slotte dient afstemming met betrekking tot de planvorming ter voorbereiding op rampsituaties plaats te vinden.

Er wordt kortom voorzien in een ononderbroken keten van informatieverschaffing aan alle betrokkenen alsmede in een afstemming bij de voorbereiding op rampsituaties.

Dit stramien vinden we terug in de volgende door de Raad der Europese Gemeenschappen vastgestelde richtlijnen:

a. Richtlijn 82/501/EEG van de Raad der Europese Gemeenschappen van 24 juni 1982 (PbEG 1982, L 230), laatstelijk gewijzigd op 24 november 1988 (PbEG 1988, L 336), inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten;

b. Richtlijn 89/618/Euratom van de Raad der Europese Gemeenschappen van 27 november 1989 (PbEG 1989, L 357) betreffende de informatie van de bevolking over de bij stralingsgevaar toepasselijke maatregelen ter bescherming van de gezondheid en over de alsdan te volgen gedragslijn;

c. Richtlijn 90/219/EEG van de Raad der Europese Gemeenschappen van 23 april 1990 (PbEG 1990, L 117) inzake het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen.

De verwachting lijkt gewettigd dat de Europese Gemeenschappen op dit stramien zullen voortborduren. Telkens als naar het oordeel van de Raad der Europese Gemeenschappen ter bescherming van mens en milieu nadere veiligheidsmaatregelen dienen te worden getroffen, zal de Raad tevens de informatieverschaffing daaromtrent aan werknemers, bevolking, hulpverleners en andere betrokken Lid-Statens gewaarborgd willen zien, naast de afstemming bij de voorbereiding op rampsituaties. Bovendien lijkt de verwachting gerechtvaardigd dat de Raad dezelfde weg inzake de informatieverschaffing zal bewandelen als hij heeft gedaan bij de drie bovengemelde richtlijnen. Nationale regelgeving terzake zal met deze factoren rekening dienen te houden.

Het onderhavige wetsvoorstel en de daarop te baseren algemene maatregel van bestuur strekken mede tot implementatie van de eerdergenoemde richtlijnen.

In een bijlage bij deze memorie van toelichting, de zogenaamde concordantietabel, is aangegeven waar de onderscheiden artikelen van de richtlijnen in de Rampenwet, zoals deze na de onderhavige wijziging luidt, en in de daarop te baseren algemene maatregel van bestuur, zijn terug te vinden.

De implementatietermijn van de drie genoemde richtlijnen is verstreken sedert respectievelijk 8 januari 1984 (1 juni 1990 met betrekking tot de vermelde wijziging), 27 maart 1990 en 23 oktober 1991 verstreken. De overschrijding van de implementatietermijn van Richtlijn 82/501/EEG heeft als voornaamste oorzaak een langslpend juridisch meningsverschil met de Europese Commissie over de interpretatie van artikel 8, eerste lid, van die richtlijn. De discussie daarover is inmiddels beëindigd en heeft mede de aanleiding tot dit wetsvoorstel gevormd. De overschrijding van de implementatietermijnen van Richtlijn 89/618/Euratom en Richtlijn 90/219/EEG vloeit voort uit de omstandigheid dat het wenselijk is deze richtlijnen, die sterk samenhangen met Richtlijn 82/501/EEG, tegelijk met die richtlijn te implementeren.

2.1.1. *Richtlijn 82/501/EEG*

Zoals eerder vermeld wordt met dit wetsvoorstel onder meer uitvoering gegeven aan richtlijn 82/501/EEG (PbEG 1982, L 230). Deze richtlijn,

ook wel post-Seveso richtlijn genoemd, is laatstelijk gewijzigd op 24 november 1988 (PbEG 1988, L 336).

Op grond van artikel 8 van richtlijn 82/501/EEG zijn de Lid-Staten verplicht erop toe te zien dat informatie over veiligheidsmaatregelen en de bij een ongeval te volgen gedragslijn op passende wijze wordt verstrekt aan personen die kunnen worden getroffen door een zwaar ongeval ten gevolge van bepaalde industriële activiteiten zonder dat deze daarom behoeven te verzoeken. De informatie dient met passende tussenpozen te worden herhaald en bijgewerkt, en ook ter beschikking van het publiek te worden gesteld. Tevens dient de Lid-Staat gelijktijdig aan de andere betrokken Lid-Staat dezelfde informatie als die aan de eigen bevolking te verstrekken.

In de richtlijn wordt de informatieverplichting opgelegd met het oog op zware ongevallen ten gevolge van bepaalde industriële activiteiten. Bij zware ongevallen dient te worden gedacht aan ongevallen van aanzienlijke omvang met een reële kans op ernstige schadelijke gevolgen voor mens en omgeving. Een dergelijk ongeval zal doorgaans slechts adequaat kunnen worden bestreden door een gecoördineerde inzet van de hulp- en dienstverleningsorganisaties. Juridisch gezien is er dan sprake van een ramp als bedoeld in artikel 1 van de Rampenwet. Gelet op de directe samenhang die er bestaat tussen de onderhavige informatievervalschaafing en een goede voorbereiding op rampsituaties is gekozen voor een implementatie van de informatieverplichting in de Rampenwet.

Overigens wordt deze richtlijn mede uitgevoerd in de Hinderwet en de Arbeidsomstandighedenwet en meer in het bijzonder door middel van het Besluit risico's zware ongevallen (Stb. 1988, 432). Dit besluit is op 13 augustus 1990 gewijzigd (Stb. 1990, 443) in verband met de uitvoering van richtlijn 88/610/EEG, van 24 november 1988, welke richtlijn, zoals eerder opgemerkt, strekt tot wijziging van richtlijn 82/501/EEG, inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten.

2.1.2. Richtlijn 89/618/Euratom

Dit wetsvoorstel strekt er voorts toe uitvoering te geven aan de richtlijn van 27 november 1989 betreffende de informatie van de bevolking over de bij stralingsgevaar toepasselijke maatregelen ter bescherming van de gezondheid en over de alsdan te volgen gedragslijn (89/618/Euratom)(PbEG 1989, L 357).

Richtlijn 89/618/Euratom verplicht tot het actief, herhaald informeren van de bevolking over stralingsgevaaren tengevolge van ongevallen met radioactieve stoffen, zowel vooraf als tijdens een ongeval. Tevens dient zorg te worden gedragen voor informatievervalschaafing aan hulpverleners over de risico's die hun inzet voor hun gezondheid heeft en over de in dergelijke gevallen te nemen voorzorgsmaatregelen. Bovendien dient voorzien te worden in het informeren van andere Lid-Staten die zijn of kunnen worden getroffen.

In het Nationaal Plan Kernongevulsbestrijding (Kamerstukken II, 1988/89, 21 015, nr. 3) wordt onderscheid gemaakt tussen categorie A- en B-ongevallen. Categorie A-ongevallen vormen de zwaarste categorie, waarbij de eindverantwoordelijkheid voor de voorbereiding op de rampbestrijding, de bestrijding zelve, alsmede de coördinatie en de informatievervalschaafing op rijksniveau liggen. Categorie B-ongevallen, de

relatief minder zware ongevallen, worden in beginsel op gemeentelijk niveau bestreden.

De richtlijn wordt zowel door middel van deze wijziging van de Rampenwet, voor wat betreft de categorie B-ongevallen, als door middel van een wijziging van de Kernenergiewet, voor wat betreft de categorie A-ongevallen, uitgevoerd. De reden dat de implementatie niet uitsluitend in de Rampenwet plaatsvindt, is gelegen in het feit dat de bestrijding van kernongevallen op landelijk niveau in de Kernenergiewet is geregeld. Het is gewenst dat de daarbij behorende voorlichtingsactiviteiten in dezelfde regeling worden opgenomen. Daarbij speelt een rol dat de huidige Rampenwet zich primair richt tot de gemeenten en zich daarom minder goed leent tot voorlichtingsactiviteiten die ook op landelijk niveau moeten plaatsvinden.

2.1.3. *Richtlijn 90/219/EEG*

Deze richtlijn ziet op het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen, de risico's die daaraan zijn verbonden en de maatregelen die met het oog daarop dienen te worden getroffen. Deze maatregelen betreffen mede de informatieverschaffing aan alle betrokkenen met het oog op rampen bij het gebruik van deze micro-organismen en het vaststellen van noodplannen. Het gaat hier om het relatief nieuwe terrein van de bio technologie. De informatieverschaffing aan betrokkenen, te weten de bevolking en hulpverleners, en de planvorming door de overheid geschieden op basis van de Rampenwet.

2.2. *De Commissie Voorlichting bij Grootschalige Incidenten en Rampen (VORAMP)*

De gebeurtenissen rond de ramp met de kerncentrale van Tsjernobyl (GOS) in 1986 hebben aangetoond dat de voorlichting aan de bevolking en de hierop gerichte interdepartementale coördinatie sterk dienen te worden verbeterd. De interdepartementale Commissie VORAMP heeft hierover in juni 1989 advies uitgebracht. Kern van het advies is dat de rampenvoorlichting, met name aan de bevolking, van de grond af moet worden opgebouwd. De Minister van Binnenlandse Zaken dient hierbij het voortouw te hebben. Een centraal uitgangspunt is verder dat wie verantwoordelijk is voor de bestrijding van een ramp in beginsel ook verantwoordelijk is voor de voorlichting daarover. In ons land is dit de gemeente. Verder stelt de Commissie vast dat de coördinatiestructuur van de rampenvoorlichting duidelijk verbetering behoeft. Zij benadrukt dat een modern systeem voor de waarschuwing van de bevolking en de daarop volgende berichtgeving, een essentiële voorwaarde is voor een doelmatige voorlichting.

Het regeringsstandpunt heb ik bij brief van 12 april 1990 aangeboden aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, 1989/90, 21 516, nr. 1). De aanbevelingen van de Commissie VORAMP zijn in grote lijnen overgenomen door de regering. Aansluitend daarop is een Projekt Voorlichting bij Rampen gestart waarin nadere uitvoering wordt gegeven aan de overgenomen aanbevelingen van de Commissie VORAMP. Bovendien is inmiddels een aanvang gemaakt met werkzaamheden die zullen leiden tot een totale modernisering in 1996 van het bestaande, verouderde waarschuwingssysteem. Tijdens een mondeling overleg over onder meer het regeringsstandpunt inzake voorlichting bij rampen op 17 april 1991, hebben de leden van de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken uit de Tweede Kamer het regeringsbeleid op dit punt onderschreven.

Niet alleen nationaal maar ook internationaal is de gedachte gemeengoed geworden dat de burger adequaat ingelicht moet worden over zaken die zijn eigen veiligheid, zijn eigen omgeving en het milieu rechtstreeks kunnen raken.

Zo hebben in de Verenigde Staten naar aanleiding van de ramp die zich in 1985 voltrok in Bhopal (India), overheid en chemische industrie diverse maatregelen getroffen die burgers in staat moeten stellen zich breed te informeren over de risico's die ze lopen en over de maatregelen die met het oog daarop zijn getroffen. Hierbij is sprake van verregaande samenwerking tussen overheid en bedrijfsleven, zowel inhoudelijk als procedureel als financieel.

Paragraaf 3. Hoofdpijnen van het wetsvoorstel

3.1. De gemeente centraal

Het onderhavige voorstel tot wijziging van de Rampenwet sluit aan op de reeds bestaande, deels impliciete, verplichting in die wet inzake de informatievervalschafting aan de bevolking en aan hulpverleners. Ten aanzien van deze verplichting kan het volgende worden opgemerkt.

Ingevolge artikel 2 van de wet zijn burgemeester en wethouders belast met de voorbereiding van de rampenbestrijding in de gemeente voor zover niet bij of krachtens de wet anders is bepaald. Zij dienen in het bijzonder het houden van oefeningen en de totstandkoming van afspraken die nodig zijn voor een doelmatige rampbestrijding, te bevorderen. Op grond van artikel 3 van de wet dient de gemeenteraad voor het hele gebied van de gemeente een rampenplan vast te stellen. Artikel 4, eerste lid, onder I, van de wet bepaalt dat het gemeentelijke rampenplan een plan in hoofdpijnen dient te bevatten met betrekking tot de waarschuwing van de bevolking. Het betreft de waarschuwing in het geval zich een ramp voordoet of dreigt voor te doen. Artikel 7 van de wet bepaalt dat de burgemeester voor elke ramp die voorzienbaar is naar plaats, aard en gevolgen, een rampbestrijdingsplan vaststelt, waarin het geheel van bij die ramp te nemen maatregelen is opgenomen. Ten tijde van een ramp of de acute dreiging daarvan berusten bevelvoering en coördinatie bij de burgemeester. Dit is geregeld in artikel 11 van de Rampenwet. De hierboven beschreven centrale rol van de gemeente bij de rampbestrijding sluit aan bij hetgeen de huidige gemeentewet (Stb. 1931, 89) regelt en ook de nieuwe Gemeentewet zal regelen omtrent de zorg voor openbare orde en veiligheid.

De resultaten van een in 1989 afgerond onderzoek inzake risicocommunicatie vormen een ondersteuning van het aanwijzen van de gemeente als het passende niveau voor informatievervalschafting. Dit onderzoek bestond uit een tweetal experimenten waarbij voorlichting werd gegeven aan omwonenden van twee chemische bedrijven, respectievelijk in Dordrecht en in Elst.

De uitkomsten van dit onderzoek, uitgevoerd in opdracht van Binnenlandse Zaken en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, laten onder meer zien dat omwonenden van een industriële inrichting de gemeente zien als eerstverantwoordelijke instantie. Dit geldt ook voor die gevallen waarin niet de gemeente maar de provincie de vergunningverlenende instantie is.

De voorgestelde regeling is ook in lijn met het regeringsstandpunt inzake rampenvoorlichting: voorlichting dient in beginsel te geschieden

door het bestuurlijke niveau dat primair verantwoordelijk is voor de bestrijding van een ramp. De feitelijke bestrijding van een ramp omvat immers mede de voorlichting op lokaal niveau.

In aansluiting op de hierboven beschreven systematiek van de wet is er voor gekozen de zorg voor de informatieverzorging in de voorbereidende fase op te dragen aan burgemeester en wethouders. Dit geschiedt in een nieuw artikel 2a. De zorg voor de informatieverzorging in de acute fase zal ingevolge het voorgestelde artikel 11a bij de burgemeester komen te rusten. De wijze waarop de informatieverzorging dient te geschieden moet nader worden vastgelegd in de plannen overeenkomstig de artikelen 3, 4 en 7 van de wet.

Burgemeester en wethouders c.q. de burgemeester dragen ingevolge het voorgestelde artikel 2a, respectievelijk 11a zorg voor informatieverzorging aan de bevolking, aan de commissaris van de Koningin van de provincie waarbinnen de gemeente is gelegen, aan de Minister van Binnenlandse Zaken en aan personen die bij de rampbestrijding zijn betrokken.

Met betrekking tot de informatieverzorging aan de commissaris van de Koningin kan worden opgemerkt dat deze uit hoofde van diens bestuurlijk-coördinerende taak op grond van de Rampenwet plaatsvindt. Hij dient er op toe te zien dat de informatie over nagenoeg gelijke of vergelijkbare situaties die het gevolg (kunnen) zijn van eenzelfde ramp die verschillende gemeenten kan treffen, eenduidig is.

3.2. Informatieverzorging aan een andere staat

Overeenkomstig de eerder gemelde richtlijnen van de Raad der Europese Gemeenschappen moet ook tussen staten informatie worden uitgewisseld. Deze informatie dient dezelfde te zijn als de informatie die verstrekt wordt aan de bevolking. Om deze reden is in het eerste lid van de voorgestelde artikelen 2a en 11a opgenomen dat burgemeester en wethouders, respectievelijk de burgemeester naast de bevolking en hulpverleners ook de Minister van Binnenlandse Zaken moeten informeren.

De Minister van Binnenlandse Zaken moet ingevolge artikel 2a, derde lid, en artikel 11a, derde lid, de hem aangereikte informatie verstrekken aan een andere staat. Uit staatsrechtelijk oogpunt heeft verstrekking door de minister de voorkeur boven verstrekking door de gemeente.

Er bestaat geen algemene regeling voor informatieverzorging aan andere betrokken staten. Wel is in 1986 onder auspiciën van de International Atomic Energy Agency het Verdrag inzake vroegtijdige kennisgeving van een nucleair ongeval tot stand gekomen (Trb. 1986, 164). Dit verdrag is goedgekeurd bij Rijkswet van 25 februari 1991 (Stb. 1991, 88). Voor Nederland is het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur aangewezen als contactpunt dat belast is met de berichtgeving. Bij het communicatiecrisiscentrum van dit ministerie worden alle nationale en internationale kernongevallen gemeld.

Informatieverzorging aan andere staten voordat zich een ramp heeft voorgedaan, geschiedt ook op basis van artikel 5 van het Besluit risico's zware ongevallen. Ingevolge deze bepaling zendt de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer een exemplaar van het rapport inzake de externe veiligheid aan een lidstaat van de Europese Gemeenschappen indien grondgebied van deze staat ligt binnen een

bepaalde afstand tot de inrichting. Met deze bepaling wordt niet alleen beoogd de lidstaat te voorzien van de noodzakelijke informatie in verband met de bestrijding van een ongeval in een onder voornoemd besluit vallende inrichting en met de informatieverschaffing aan de eigen bevolking door die lidstaat. Tevens wordt daarmee beoogd die lidstaat in staat te stellen te participeren in de besluitvorming betreffende de milieuvergunningverlening voor een onder het voornoemde besluit vallende inrichting. Om deze reden zal artikel 5 van het voornoemde besluit ook na de inwerkingtreding van de voorgenomen algemene maatregel van bestuur gehandhaafd moeten blijven.

Daarnaast vindt met het Koninkrijk België wederzijdse informatieverschaffing plaats op basis van de Eerste Aanvullende Overeenkomst (Trb. 1990, 42) ter uitvoering van de Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België inzake wederzijdse bijstandsverlening bij het bestrijden van rampen en ongevallen (Trb. 1984, 155). Een dergelijk verdrag bestaat ook met de Bondsrepubliek Duitsland: de Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland inzake wederzijdse bijstandsverlening bij het bestrijden van rampen, zware ongevallen daaronder begrepen (Trb. 1988, 95). Ook voor rampen die zich voordoen of dreigen voor te doen op de Rijn bestaat een waarschuwingsregeling. Tenslotte kennen de grensprovincies diverse samenwerkings- en waarschuwingsregelingen met buurprovincies van het Koninkrijk België en met de Bondsrepubliek Duitsland.

Tegen de achtergrond van de hierboven beschreven regelingen op specifieke terreinen hebben de voorgestelde artikelen 2a, derde lid, en 11a, derde lid, zoals ook uit de formulering blijkt, het karakter van een vangnet.

3.3. Nadere voorwaarden aan de informatieverschaffing en aan de informatie

Aan de informatieverschaffing en aan de informatie worden bij algemene maatregel van bestuur nadere voorwaarden gesteld. Hiermee wordt beoogd zeker te stellen dat landelijk gezien de informatie die burgers en hulpverleners bereikt aan bepaalde minimumeisen voldoet. Hiermee wordt tevens voldaan aan de zeer gedetailleerde voorschriften die de eerder vermelde richtlijnen op dit punt geven. Voor richtlijn 82/501/EEG geldt dit voor artikel 8, met inbegrip van bijlage VII, vastgesteld bij de laatste wijziging van de richtlijn in 1988 (88/610/EEG), en artikel 10, eerste lid, onder a en b. Voor richtlijn 89/618/Euratom betreft dit de artikelen 5, 6, 7 en 8. Voor richtlijn 90/219/EEG geldt dit voor de artikelen 14 en 15. In de algemene maatregel van bestuur wordt duidelijk onderscheid gemaakt in informatieverschaffing vooraf en ten tijde van een (dreigende) ramp. Aan de informatie die moet worden verschaft zullen strikte eisen worden gesteld. In de uitvoeringsmaatregel zal tevens de frequentie van de informatieverschaffing worden geregeld.

3.4. Beschikbare informatie

In aansluiting op artikel 2 verplicht het voorgestelde artikel 2a burgemeester en wethouders in de voorbereidende fase van de rampbestrijding expliciet zorg te dragen voor informatieverschaffing aan de bevolking, aan de commissaris van de Koningin, aan de Minister van Binnenlandse Zaken en aan bij de rampbestrijding betrokken personen. Ingevolge het voorgestelde artikel 11a geldt eenzelfde verplichting voor de burgemeester tijdens de acute fase van een ramp. Zij putten voor hun

kennis in de eerste plaats uit reeds bestaande bronnen. Er zijn namelijk al verschillende regelingen op grond waarvan een veelheid van veiligheids-technische gegevens dient te worden verstrekt aan een bevoegde instantie. Dit geldt bijvoorbeeld voor de informatie omtrent zogenaamde post-Seveso inrichtingen; dit zijn inrichtingen die vallen onder het Besluit risico's zware ongevallen (Stb. 1988, 432). In dit verband is vooral artikel 5, eerste lid, van dit besluit en artikel 3a van het Hinderbesluit (Stb. 1980, 445) van belang. Door deze bepalingen is verzekerd dat burgemeester en wethouders van de gemeenten waarop de artikelen 5, eerste lid, van het Besluit risico's zware ongevallen en 3a van het Hinderbesluit van toepassing zijn, kunnen voldoen aan de verplichtingen die hun op grond van deze wet worden opgelegd.

Voor inrichtingen die een risico voor de omgeving vormen en die niet vallen onder het Besluit risico's zware ongevallen, geldt dat de gegevens beschikbaar zijn door de regeling ter zake in de Hinderwet en de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. In de gevallen waarin een gemeentebestuur de vergunningverlenende instantie is voor de inrichting, wordt relevante veiligheidstechnische informatie beschikbaar gesteld bij het aanvragen van een vergunning. Hetzelfde geldt voor het bestuur van de gemeente waar de inrichting is gelegen, maar die niet het bevoegde gezag is (artikel 21, tweede, en 25, eerste lid, onder a, van de Hinderwet jo. artikel 13, tweede lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne). Dit geldt tevens voor aanpalende gemeenten die binnen 200 meter van een inrichting zijn gelegen (artikel 8, derde lid, van de Hinderwet jo. artikel 3, tweede lid, van het Hinderbesluit).

Daarnaast zij gewezen op de openbaarheid van de vergunningbescheiden ingevolge artikel 57 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Deze bepaling is van belang in de gevallen waarin burgemeester en wethouders informatie niet langs een van bovengemelde wegen kunnen verkrijgen en deze informatie wel noodzakelijk is om aan de verplichting, vermeld in artikel 2a van de Rampenwet te voldoen.

Voorts vindt informatie-overdracht plaats aan de overheid in het kader van het vaststellen van rampen- en rampbestrijdingsplannen ingevolge de Rampenwet. Het is evident dat dergelijke plannen, zeker waar het industriële risico's betreft, slechts tot stand kunnen komen in nauwe afstemming tussen overheid en bedrijfsleven. Dit betekent dat bedrijven relevante bedrijfsgegevens zullen moeten verstrekken om de overheid in staat te stellen op adequate wijze de voorbereiding van de rampbestrijding ter hand te nemen. Uiteraard onder waarborging van de vertrouwelijkheid van gevoelige bedrijfsgegevens.

Ten slotte zijn er activiteiten denkbaar waarvoor weliswaar geen vergunning nodig is, maar waarvan desondanks vaststaat dat zij grote risico's met zich meebrengen. Dit geldt bijvoorbeeld voor het vervoer van gevaarlijke stoffen. In deze gevallen bestaat geen uitdrukkelijke verplichting om relevante veiligheidstechnische informatie te verschaffen. De bestaande regelingen voorzien derhalve niet in een geheel sluitend systeem van informatieverschaffing. In aanvulling op deze bestaande regelingen bevat het onderhavige wetsvoorstel tot wijziging van de Rampenwet in artikel 2c een regeling op grond waarvan een ieder die beschikt over relevante veiligheidstechnische gegevens, deze gegevens desgevraagd dient te verstrekken aan burgemeester en wethouders. Aldus wordt bevorderd dat burgemeester en wethouders inhoudelijk invulling kunnen geven aan de hun opgelegde taak om, voordat zich werkelijk een ramp voordoet, de bevolking, de hulpver-

leners, de commissaris van de Koningin en de Minister van Binnenlandse Zaken te informeren.

Uitgangspunt hierbij is dat van deze bevoegdheid slechts dan gebruik wordt gemaakt indien zij niet reeds op grond van de eerder genoemde bestaande regelingen over deze gegevens beschikken of kunnen beschikken. Op deze wijze wordt voorkomen dat onnodig dezelfde informatie opnieuw moet worden verstrekt. Ingevolge het voorgestelde artikel 11b zal een zelfde informatieverplichting als in artikel 2c gaan gelden tegenover de burgemeester in de acute fase van een ramp. Artikel 11b bevat daarnaast voor een ieder die kennis van een ramp draagt, de verplichting de burgemeester van de gemeente waar de ramp plaatsvindt, zo spoedig mogelijk daarvan op de hoogte te stellen. Indien de betrokkenen verzuimen de in artikel 2c opgenomen verplichtingen of de daarmee overeenkomende verplichtingen uit artikel 11b uit te voeren, kan zo nodig de gemeentewettelijke regeling inzake bestuursdwang worden toegepast. Op grond van de artikelen 2c, tweede lid, en artikel 11b, derde lid, zullen bij algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gegeven over de inhoud van de te verstrekken informatie alsmede over de wijze waarop die informatie moet worden verschaft.

In het derde lid van de artikelen 2c en 11b zijn gegevens waarvan de geheimhouding door het belang van de veiligheid van de staat is geboden, van de verplichting tot het verstrekken van gegevens uitgezonderd. Zo zijn bijvoorbeeld militaire autoriteiten derhalve niet gehouden het gemeentebestuur gegevens te verschaffen waarop met het oog op het belang van de veiligheid van de staat een geheimhoudingsplicht rust. Van gegevens waarop een dergelijke geheimhoudingsplicht rust, moeten worden onderscheiden gegevens die desgevraagd wel behoren te worden verstrekt, doch een vertrouwelijk karakter hebben. In dit verband kan de vraag worden gesteld hoe de informatieverschaffing aan de bevolking zich verhoudt tot de bescherming van vertrouwelijk verstrekte gegevens. Zo is bijvoorbeeld in artikel 7 van de Rampenwet ten aanzien van rampbestrijdingsplannen bepaald dat zij niet openbaar zijn. Dit is met name gedaan om bedrijven de zekerheid te geven dat hun gevoelige gegevens veilig zijn bij de overheid. Zo wordt tegengegaan dat gegevens die enerzijds dringend nodig zijn voor een goede voorbereiding op de rampbestrijding, doch anderzijds vertrouwelijke informatie over bijvoorbeeld bedrijfsprocessen bevatten, niet of niet meer volledig voor de overheid beschikbaar komen. Informatieverschaffing aan de bevolking zal doorgaans ook zonder dat in vertrouwelijkheid van bedrijfsgegevens wordt getreden, adequaat kunnen geschieden. Van een nadere regeling van de geheimhoudingsplicht voor (gemeente)ambtenaren aan wie vertrouwelijk gegevens zijn verstrekt, is afgezien omdat artikel 26 van de Rampenwet en de Wet openbaarheid van bestuur (Stb.1991, 703) hier naar mijn mening reeds afdoende in voorzien.

3.5. Plan inzake de informatieverschaffing in het rampenplan

Het onderhavige wetsvoorstel bevat mede een wijziging van artikel 4 van de Rampenwet. Ingevolge de voorgestelde artikelen 2a en 11a moet de informatieverschaffing op passende wijze plaats vinden. Om hieraan invulling te geven wordt in de voorgestelde wijziging van artikel 4 een regeling neergelegd op grond waarvan een rampenplan in de toekomst ook een plan in hoofdlijnen zal moeten bevatten over de wijze waarop burgemeester en wethouders respectievelijk de burgemeester de informatie dienen te verschaffen.

Leidende gedachte hierbij is dat daar waar een regeling op rijksniveau niet op voorhand vereist lijkt, deze bij voorkeur zo decentraal mogelijk

dient te worden vastgesteld. Om die reden wordt voorgesteld in artikel 4 slechts zeer globaal aan te geven dat het rampenplan dient te voorzien in een regeling terzake. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zal de gemeenten bij hun voorlichtingstaak actief bijstaan. Met name wordt in dit verband gewezen op het Handboek inzake Voorlichting bij Rampen dat de gemeenten kosteloos ter beschikking wordt gesteld. Hiermee wordt voortgegaan op de weg die is ingeslagen met het uitbrengen van het Handboek voor de voorlichting over industriële risico's aan omwonenden, dat in augustus 1990 gezamenlijk door de Ministeries van Binnenlandse Zaken en van Volksgezondheid, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer kosteloos is toegezonden aan provincies, gemeenten en bedrijven die direct met de post-Seveso richtlijn te maken hebben. Deel I van het handboek inzake Voorlichting bij rampen, dat handelt over de voorlichting voordat een ramp heeft plaatsgevonden, is in februari 1991 uitgebracht. Deel II zal gaan over voorlichting in de acute fase van een ramp en zal naar verwachting eind 1991 gereed komen. Deel III behandelt de voorlichting in de fase van de nazorg. Daarnaast vindt kennisoverdracht plaats in regionale bijeenkomsten, is ten departemente een centraal informatiepunt ingericht en wordt periodiek een nieuwsbrief uitgegeven.

3.6. Evaluatie van een ramp

Met het oog op hun verantwoordelijkheid voor de voorbereiding van de rampenbestrijding dienen burgemeester en wethouders ook zorg te dragen voor een goede evaluatie van een ramp. Het voorgestelde artikel 2b bepaalt om die reden dat, indien een ramp heeft plaatsgevonden, burgemeester en wethouders van de gemeente waar de ramp zich heeft voorgedaan, zorg dragen voor een volledige analyse van de ramp en zo nodig aanbevelingen doen om een soortgelijke ramp in de toekomst te voorkomen en de gevolgen ervan te beperken. Met dit artikel wordt mede uitvoering gegeven aan artikel 10, tweede lid, onder b, van de Richtlijn 82/501/EEG en aan artikel 15, tweede lid, tweede gedachtenstreefje, van Richtlijn 90/219/EEG.

Ten einde burgemeester en wethouders in staat te stellen die analyse uit te voeren en aanbevelingen te doen, wordt ingevolge het voorgestelde artikel 2c een ieder die over relevante veiligheidstechnische informatie beschikt, de verplichting opgelegd burgemeester en wethouders de informatie te verschaffen die zij daarvoor nodig hebben.

3.7. Afstemming van plannen

Ten aanzien van het rampenplan geldt voorts dat voortaan niet alleen met aangrenzende gemeenten afstemming dient te zijn gewaarborgd. In de toekomst zal ook afstemming met plannen van aangrenzende gebieden van andere staten dienen te geschieden. Voorgesteld wordt artikel 4, tweede lid, aan te vullen met een dergelijke bepaling. Hiermee wordt tevens voldaan aan het vereiste in artikel 16, eerste lid, van Richtlijn 90/219/EEG.

Voor wat betreft het rampbestrijdingsplan geldt de verplichting tot afstemming met plannen van aangrenzende gemeenten slechts indirect. De commissaris van de Koningin kan ingevolge de artikelen 8 en 9 van de Rampenwet hierin (doen) voorzien. In het onderhavige wetsvoorstel wordt bepaald dat het rampenplan niet alleen, zoals thans is voorgescreven, moet zijn afgestemd op plannen van aangrenzende gemeenten, doch ook op plannen van aangrenzende gebieden van andere staten (artikel 7, tweede lid). Voorts wordt bepaald dat het rampbestrijdingsplan moet zijn afgestemd op plannen van aangrenzende

gemeenten en van aangrenzende gebieden van andere staten (artikel 11a nieuw).

3.8. Overgangstermijnen

Aan de gemeenten wordt een termijn van twee jaren vergund om aan een aantal verplichtingen van dit wetsvoorstel te voldoen. Binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze wetswijziging moet de informatieverschaffing vooraf aan de bevolking voor de eerste maal hebben plaatsgevonden. Eenzelfde termijn geldt voor de aanpassing van de rampen- en rampbestrijdingsplannen aan de voorgestelde bepalingen met betrekking tot de informatieverschaffing en de afstemming van plannen.

Omdat de Minister van Binnenlandse Zaken voor zijn informatie afhankelijk is van de gemeenten, is voor hem een termijn van drie jaren gesteld waarbinnen hij in ieder geval voor de eerste maal informatie vooraf omtrent rampen moet verschaffen aan andere betrokken staten. Om die reden zal nauwlettend op de uitvoering van de voorgestelde wetswijziging door de gemeenten worden toegezien. Bij gelegenheid van het eerder genoemde mondelinge overleg op 17 april 1991 met leden van de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken uit de Tweede Kamer is toegezegd dat, te beginnen met najaar 1992, Binnenlandse Zaken ten behoeve van het parlement een jaarlijkse rapportage inzake openbare orde en veiligheid zal verzorgen.

In deze rapportage zal in ieder geval melding worden gemaakt van de stand van zaken met betrekking tot de uitvoering van deze wetswijziging.

De verplichtingen tot informatieverschaffing, bedoeld in de voorgestelde artikelen 2a, tweede lid, 2c, 11a en 11b zullen meteen na de inwerkingtreding van deze wet gaan gelden.

Paragraaf 4. Binnengekomen adviezen en commentaren¹

Een concept wetsvoorstel is voor advisering en commentaar gezonden aan de betrokken (advies)organen en aan het betrokken bedrijfsleven. De binnengekomen adviezen en reacties gaven aanleiding het desbetreffende concept bij te stellen op de volgende onderdelen:

- het uit elkaar trekken van de informatieverschaffing in de voorbereidende fase en in de acute fase van een ramp, omdat in de voorbereidende fase ingevolge de systematiek van de Rampenwet burgemeester en wethouders primair verantwoordelijk zijn voor de informatieverschaffing, en in de acute fase de burgemeester. Dit resulteerde in de nieuwe artikelen 11a en 11b en een bijstelling van de redactie van artikel 2a;
- de toevoeging van de commissaris van de Koning zowel in artikel 2a als in artikel 11a;
- beperking van de verplichting tot informatieverschaffing in de artikelen 2c, eerste lid, en 11b, tweede lid, tot een ieder die beschikt over relevante veiligheidstechnische gegevens.

Daarnaast werd onder meer door de Nederlandse Brandweerraad, de Raad voor de Gemeentefinanciën en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten aandacht gevraagd voor het kostenaspect gemoeid met de uitvoering van de voorgestelde wetswijziging. Naar hun oordeel vloeien uit het concept-wetsvoorstel nieuwe taken, respectievelijk vloeit een beleidsintensivering voort voor de gemeenten. Zij achten uit dien hoofde een rijksbijdrage in de kosten passend. Hun oordeel deel ik niet. Naar mijn mening resulteert de wetswijziging in een explicitering van reeds

¹ Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

bestaande, deels impliciete, verplichtingen in de Rampenwet voor gemeenten om informatie aan de bevolking en hulpverleners te verschaffen. In dit verband wijs ik op de in het huidige artikel 4, eerste lid, onder 1, opgenomen verplichting om in het gemeentelijke rampenplan regels op te nemen over de vastlegging van gegevens ten behoeve van de voorlichting van de bevolking. Voorts wijs ik op de in de artikelen 2 en 11 vastgelegde verantwoordelijkheid van de gemeente voor de voorbereiding van de rampenbestrijding, onderscheidenlijk de rampbestrijding zelf, waaruit ook de verantwoordelijkheid voor de bij de rampenbestrijding betrokken personen en de voorlichting aan hen voortvloeit.

Er bestond voorts behoefte aan meer inzicht in de omvang en de aard van de kosten, gemoeid met de uitvoering van de wetswijziging en de daarop te baseren algemene maatregel van bestuur. Aangezien destijds slechts de gegevens beschikbaar waren uit het eerdergemelde onderzoek inzake risicocommunicatie van 1989, kon geen reële inschatting worden gemaakt van de kosten. Om in deze lacune te voorzien is in het najaar van 1991 een indicatief onderzoek naar de kosten gehouden. De resultaten van dit onderzoek konden inmiddels aan de praktijk worden getoetst. Daartoe bestond de mogelijkheid doordat het door het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor de gemeenten ontwikkelde voorlichtingsmateriaal gereed is. Bovendien heeft een aantal gemeenten het materiaal onlangs gebruikt bij lokale campagnes rampenvoorlichting. De werkelijke kosten van dit materiaal voor de gemeenten zijn derhalve thans bekend. Gemeenten als Kampen en Dordrecht zijn de eerste die dit materiaal hebben gebruikt in een lokale campagne rampenvoorlichting. De campagnes in die gemeenten zijn van start gegaan in maart 1992.

In paragraaf 5 wordt nader op de kosten van uitvoering ingegaan.

Paragraaf 5. Kosten van uitvoering

Ten aanzien van de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten kan het volgende worden opgemerkt.

In het kader van het project Voorlichting bij Rampen is door het Ministerie van Binnenlandse Zaken voorlichtingsmateriaal ontwikkeld dat de gemeenten kunnen gebruiken in hun plaatselijke campagnes rampenvoorlichting. Dit materiaal bestaat uit een zogenoemde basis-set (brochure, bewaarkaart, sticker), met daarnaast onder meer posters en een spot voor de lokale radio en televisie. Het Ministerie heeft de ontwikkelingskosten van dit materiaal voor zijn rekening genomen. De gemeenten betalen uitsluitend de productiekosten. Voor de gemeentelijke campagnes heeft Binnenlandse Zaken in 1990 hfl. 620 000 en in 1991 hfl. 1,8 miljoen bestemd; in totaal derhalve hfl. 2 420 000.

Zoals reeds opgemerkt in paragraaf 4 is in opdracht van dit Ministerie door een extern bureau in het najaar van 1991 onderzoek gedaan naar de kosten van een eerste basiscampagne rampenvoorlichting. Gebleken is dat de kosten circa hfl. 0,13 per inwoner bedragen. Daarbij is er van uitgegaan dat gemeenten campagnes voeren met de basis-set (brochure-bewaarkaart-sticker). Deze wordt huis-aan-huis bezorgd. Het bedrag van hfl. 0,13 is exclusief distributiekosten. In de praktijk blijken gemeenten het materiaal mee te sturen met hun eigen periodieke gemeentekrant, waardoor de kosten van distributie verwaarloosbaar zijn.

De kosten van het jaarlijks verstrekken van deze basisinformatie zijn vrijwel nihil. Deze informatie kan immers worden verstrekt door middel

van een artikel of mededeling in een bestaande gemeentekrant die huis-aan-huis wordt verspreid.

Ingevolge de eerdergenoemde richtlijnen 82/501/EEG en 89/618/Euratom moeten gemeenten met risicovolle inrichtingen en met stralingsgevaar extra informatie verschaffen aan hun bevolking. Het gaat om ca. 135 gemeenten. Voor deze gemeenten wordt door het Ministerie aanvullend voorlichtingsmateriaal ontwikkeld. De kosten van dit materiaal zijn thans nog niet bekend.

Wanneer deze gemeenten buiten beschouwing worden gelaten komen de totale kosten van een eerste campagne rampenvoorlichting voor de gehele Nederlandse bevolking (ca. 15 miljoen inwoners) op circa hfl. 2 miljoen.

Een beperkt aantal gemeenten heeft een campagne rampenvoorlichting uitgevoerd met eigen materiaal. Het materiaal van het Ministerie van Binnenlandse Zaken was toen nog niet beschikbaar. Rotterdam en Hengelo zijn de meest bekende voorbeelden van dergelijke gemeenten. In Rotterdam werd volstaan met een huis-aan-huis verspreide brochure; kosten ca. hfl. 0,80 per inwoner. In Hengelo heeft men naast de huis-aan-huis verspreide brochure, onder meer een videopresentatie ontwikkeld; kosten ca. hfl. 2,60 per inwoner.

Grof geschat kost een eerste gemeentelijke campagne zonder inzet van materiaal van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ca. hfl. 1,00 tot hfl. 2,00 per inwoner.

De besparingen voor de gemeenten bij een eerste campagne als gevolg van het project Voorlichting bij Rampen bedragen dus ca. hfl. 0,87 tot ca. hfl. 1,87 per inwoner.

Paragraaf 6. Deregulering

6.1. Algemeen

Ingevolge de artikelen 2 en 11 van de Rampenwet zijn burgemeester en wethouders respectievelijk de burgemeester reeds impliciet verplicht de bevolking en hulpverleners ter voorbereiding op rampsituaties respectievelijk tijdens de acute fase van een ramp te informeren. Daarnaast dient de gemeenteraad overeenkomstig artikel 3, juncto artikel 4, in het rampenplan een regeling te treffen voor rampenvoorlichting. Het onderhavige wetsvoorstel scherpt deze reeds bestaande gemeentelijke verplichtingen aan. De Minister van Binnenlandse Zaken wordt belast met het informeren van andere staten, waarvan de bevolking en het milieu door rampen op dit grondgebied kunnen worden getroffen of worden getroffen.

Deze verplichting geldt voor zover de informatie niet reeds op grond van andere voorschriften aan deze andere staten is verschaft. Tevens wordt voorzien in een verplichting tot afstemming van rampen- en rampbestrijdingsplannen op die van aangrenzende gebieden van andere staten.

6.2. De doelstellingen van de regeling

Met de onderhavige regeling wordt uitvoering gegeven aan het ter zake van informatieverschaffing en afstemming van plannen bepaalde in de richtlijnen 82/501/EEG, 89/618/Euratom en 90/219/EEG. Tevens wordt uitvoering gegeven aan het regeringsbeleid inzake voorlichting bij rampen, dat is vastgesteld op basis van het advies van de interdepartementale Commissie Voorlichting bij Grootschalige Incidenten en Rampen

(Kamerstukken II, vergaderjaar 1989–1990, 21 516, nr. 1). Tijdens een mondeling overleg over onder meer het regeringsstandpunt inzake voorlichting bij rampen op 17 april 1991, hebben de leden van de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken uit de Tweede Kamer dit beleid onderschreven.

6.3. Normstelling, delegatie, bestuursinstrumenten en de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten

In de regeling is voorzien in een nadere regeling bij algemene maatregel van bestuur. Deze nadere regeling betreft regels over de inhoud van de informatie, de wijze waarop de taken door de gemeenten en de Minister van Binnenlandse Zaken moeten worden uitgevoerd, alsmede over de wijze waarop desgevraagd informatie aan burgemeester en wethouders respectievelijk de burgemeester moet worden verschaft. In deze uitvoeringsmaatregel zullen de eisen die de drie eerder gemelde richtlijnen stellen worden verwerkt. Voor een nadere toelichting op de kosten van uitvoering verwijs ik naar hetgeen hierover is opgemerkt in paragraaf 5.

6.4. Handhaving, werkdruk bestuurlijk en justitieel apparaat en rechtsbescherming

Tot op heden is door gemeenten weinig tot geen uitvoering gegeven aan de, deels impliciet, reeds jaren bestaande verplichting tot informatieverschaffing aan de bevolking en aan hulpverleners. Deze verplichting wordt met de onderhavige regeling aangescherpt. Ten einde te verzekeren dat hieraan daadwerkelijk uitvoering wordt gegeven overeenkomstig de onderhavige regeling, is bepaald dat gemeenten in ieder geval binnen twee jaren na inwerkingtreding van deze wetswijziging aan de verplichting tot het geven van voorlichting vooraf aan de bevolking moeten voldoen. Binnen deze termijn van twee jaren moet ook het rampenplan zijn aangepast alsmede de afstemming van het rampenplan en het rampbestrijdingsplan op die van aangrenzende gebieden van andere staten zijn geschied. De provincies hebben hierbij een toezichthoudende en coördinerende taak.

6.5. Gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkelingen en voor bedrijfsleven, burgers en non-profitinstellingen

De voorgestelde wetswijziging heeft geen gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkelingen of voor bedrijfsleven, burgers en non-profitinstellingen.

Paragraaf 7. Artikelsgewijze toelichting

Artikel I, onderdeel B

De informatie die op grond van artikel 2a moet worden verschaft, betreft de informatie omtrent rampen die zich nog niet hebben voorgedaan. Het gaat hier derhalve om informatie vooraf, in de voorbereidende fase, zulks in tegenstelling tot de informatieverschaffing in de acute fase, waarop artikel 11a (onderdeel F van dit wetsvoorstel) betrekking heeft.

Onder de in het tweede lid van artikel 2a genoemde bij de rampbestrijding betrokken personen vallen uiteraard de brandweer, de politie en de geneeskundige hulpverleners. Daarnaast moet ook worden gedacht aan de personen, die ingevolge artikel 219 van de gemeentewet (artikel

177 nieuwe Gemeentewet) zijn aangewezen om bij te dragen aan de rampbestrijding. In het derde lid van artikel 2a worden met andere voorschriften de regelingen bedoeld die zijn beschreven in paragraaf 3.2. van het algemene deel van de toelichting.

Onderdeel C

Artikel 4, eerste lid, onderdeel 1 kan worden geschrapt omdat dit onderdeel reeds wordt meegenomen in het voorgestelde onderdeel f.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
C. I. Dales

Concordantietabel inzake de implementatie door middel van de Rampenwet, zoals gewijzigd bij onderhavige wetswijziging en de daaruit voortvloeiende algemene maatregel van bestuur, van Richtlijn 82/501/EEG (PbEG 1982, L 230), Richtlijn 89/618/Euratom (PbEG 1989, L 357) en Richtlijn 90/219/EEG (PbEG 1990, L 117), voor zover deze voorschriften bevatten die betrekking hebben op informatieverschaffing inzake rampen en de afstemming van rampen- en rampbestrijdingsplannen.

82/501/EEG	89/618/Euratom	90/219/EEG	Rampenwet
art. 8, eerste lid, eerste volzin	artt. 5, eerste en derde lid, en 8	art. 14, onder b, eerste en derde volzin	artt. 2, 2a, eerste lid, 3 en 7
	artt. 6, eerste lid, en 8		artt. 2, 3, 7 en 11a, eerste lid
	artt. 7, eerste lid, en 8	art. 14, onder a	artt. 2, 2a, tweede lid, 3 en 7
	artt. 7, eerste lid, en 8		artt. 2, 11a, tweede lid, 3 en 7
art. 8, eerste lid, tweede en derde volzin	artt. 5, tweede en vierde lid, 6, tweede lid, en 8	art. 14, onder b, tweede volzin	artt. 2a, vierde lid, en 11a, vierde lid
art. 8, eerste lid	art. 9	art. 14	art. 4, eerste lid, onder f
art. 10, eerste lid, onder a en b		art. 15, eerste lid	artt. 2c en 11b
	art. 10, tweede lid	artt. 14, onder b, vierde volzin, en 15, tweede lid, eerste alinea	artt. 2a, derde lid, en 11a, derde lid
art. 10, tweede lid, onder b		art. 15, tweede lid, tweede alinea	artt. 2b en 2c
		art. 16, eerste lid, onder a	artt. 4, tweede lid, en 7, tweede lid